

Chinul sincerității

de *Lucian Nicolae*

proză scurtă, eseu

ilustrații semnate de *Dragoș Pătrașcu*

prefață de *Liviu Pendefunda*

ISBN 978-973-9412-19-3

Colecția Robinson 4

Am întâlnit într'o zi pe strada Trecerii/ O ușă –/ Întruchipare de neant/ Și totuși/ Ivită ca o chemare: deschide-mă și intră/ M'am întrebat de'i rai sau e infern¹, scriam în urmă cu mai mult de trei decenii, pe când tinerețea poetului explora noi universuri de expresie a gândurilor. Azi am descoperit la tânărul Lucian Nicolae o ușă pe care din dorința de a cunoaște am deschis-o. E un singular în lumea dominată de o degringoladă informațională, un explorator prin lumea care transformă neantul în cosmos, căutându'i tainele armoniei și monadei. În acest context discursul său epic se scaldă în poesia primordială. Nu cred că poate fi ceva mai pur decât copilul devenit adult prin cunoaștere. Lecturându-i prozele ce alcătuiesc culegerea de față, descopăr preocupări de esență, chiar chintesență sublimată, ceea ce dezvăluie baza piramidei pe care întrevăd arhitectura unui dom ce accede dincolo de norii frământați de furtună ai lumii contemporane.

Pe strada limbii române, arareori se mai ridică spirite care să iasă din adâncul gropilor și tot atât de mult pe cât doresc, sunt sigur că există un Dante, un Borges, un Poe sau un scriitor fără nume care se pierde în dorința unei autostrăzi care să'i transforme calea, dincolo de livresc. Când am citit *Celcarenumailatră* sau *Copii prafului* am știut că elevul are în sine maestrul ce s'a făcut înțeles, că drumul de pe munte, indiferent cât de greu și plin de încercări, depășește deja temerile și că templul înțelepților îl așteaptă cu noi trepte pe care cu siguranță le va urca, supus toleranței și răbdării, în arta Cuvântului.

¹ *Reverberație*, Farmacii astrale, Junimea, 1981